

Aleksis K

Kisaselibaattiin

Eivät nämä Helsingin urheilukisat tainneet ihan putkeen mennä. Siihen on jo kyllä totuttu, ettei mitaleita satele kuten on suunniteltu, mutta se oli uutta, että vettä sateli paljon enemmän kuin oli suunniteltu. Lisäksi myrskysi, roiskui, pyörteili, tuiversi, vihmoi ja paleli. Tosin välillä oli myös huonompaa ilmaa.

Joka tapauksessa suunnilleen kaikki mikä voi mennä pieleen, meni pieleen – lukuun ottamatta dopingia, jossa saavutukset jäivät aika kalpeiksi.

Varsinaisessa urheilussa kisat olivat jo ainakin kolmannet, jotka menivät penkin alle – siksi kai puhutaankin penkkiurheilusta. Oikeastaan missään vaiheessa pullat eivät olleet hyvin uunissa, ani harva suomalainen pääsi omalle tasolle ja vielä harvempi pystyi tekemään parastaan. Kaikki sentään pääsivät katsomaan, mihin se riitti, muttei se riittänyt mihinkään.

Mitä nyt pitäisi tehdä? Normaalitapauksessa tietysti herrat haukuttaisiin ja isoimmat kihot erotettaisiin, mutta kukapa uskaltaisi sellaista edes ehdottaa Ilkka Kanervalle.

Ehkä ratkaisu löytyisi vanhasta kunnon Neuvostoliitosta, suuresta entisestä ystävästämme. Sehän ei osallistunut minkäänlaisiin kansainvälisiin urheilukilpailuihin yli 30 vuoteen, mutta tuli sitten mukaan vuonna 1952 ja saavutti suunnatonta menestystä kaikissa lajeissa. Epäilemättä salaisuus oli siinä, että neukat olivat saaneet aivan omassa rauhassaan harjoitella itsensä valmiiksi kansainvälisiin mittelöihin.

Hieman samaan tapaan kävi Kiinassa. Maa malttoi pysyä sivussa Maon ja kulttuurivallankumouksen aikoina, mutta kun se sitten rupesi tosissaan urheilemaan joskus 1990-luvulla, menestys on ollut mukiinmenevää. Ehkä vielä muutama vuosi lisää malttia olisi tarvittu, niin kiinalaiset olisivat ehtineet kuntoutua peräti maailman ykkösiksi.

Päinvastainen esimerkki Suomen lisäksi on Englanti, joka on uskollisesti köynynyt kaikki mahdolliset kisat kaikkina mahdollisina aikoina. Rangaus tulee nyt, sateisessa Helsingissä: lieneekö briteillä vieläkään edes ensimmäistä mitalia, vaikka heille myönnettiin äsken tulevat olympiakisat.

Mitä tästä opitaan? Tietysti se, että Suomen olisi jälleen kerran edullista seurata suuren ja mahtavan Neuvostoliiton viitoittamalla tiellä ja vetäytyä kokonaan kansainvälisestä toiminnasta niin itse urheilussa kuin kisojen järjestämisessäkin.

Esimerkiksi kolmenkymmenen vuoden täydellinen suurkisaselibaatti voisi olla aivan paikallaan. Siinä ajassa ehdittäisiin unohtaa katkera menneisyys ja kasvattaa pienestä pitäen kokonaan uusi urheilijasukupolvi, jolla ei olisi rasitteenaan ennakkosuosikin paineita. Haastajina suomalaiset yltäisivät edes omiin ennätysksiinsä, ja jos se riittäisi vaikkapa sijalle 38, se olisi myönteinen yllätys, koska kukaan ei olisi odottanut sadan joukkoon pääsyä. Kolmessa vuosikymmenessä myös Ilkka Kanerva, nyt 57, ehtii varttua Kansainvälisen olympiakomitean jäsenelle sopivaan ikään.